Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1915* | *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 5*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Εἰς τοῦ φαρμακοποιοῦ Τορπέν.

Πρωΐ-πρωΐ, ὁ Ραοὺλ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, ἀδιαφορῶν τελείως διὰ τὴν διαταγὴν ποῦ τῷ ἔδωσαν χθὲς αἱ θεῖαί του, — νὰ μὴν ἐξέλθῃ δηλαδὴ ἂν δὲν τὸν φωνάξουν.

Ἄλλως τε, ἀπὸ τὴν ὥραν ποῦ ἤκουσεν ἐκείνην τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸν κῆπον, ὁ μικρὸς εἶχε μεταβληθῆ ἐντελῶς. Οὔτε μελαγχολικὸς ἐφαίνετο πλέον, οὔτε καταβεβλημένος. Ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἑξῆς σταθερῶς πρὸς σκοπὸν ὡρισμένον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ πλέον. Εἶχε σκεφθῆ ὅλην τὴν νύκτα τὰ λόγια ποῦ ἐπρόφερεν ὁ ἀλλόκοτος φαρμακοποιός, καὶ ἐξ αὐτῶν ἡ μαγικὴ λέξις «μετανάστευσις» ἐκαρφώθη πλέον εἰς τὸν νοῦν του ὁριστικῶς.

«Ὁ Ραοὺλ ἐπῆρεν αὐτὸ τὸ κλειδί...»
(Σελ. 37, στ. β').

Ὤ, ναί, θὰ ἔφευγε, θὰ *μετηνάστευε*. Δὲν θὰ ἦτο πλέον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τριῶν γεροντοκορῶν μὲ τὰς στενὰς καὶ περιωρισμένας ἰδέας, οὔτε θὰ ἔδιδε πλέον βάρος εἰς κανένα. Θὰ ἔφευγε μακρὰν ἀπὸ τὴν στενόχωρον ἐκείνην πόλιν, πρὸς νέους ὁρίζοντας, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, διὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ αὐτός, ὅπως ἤθελε, τὰ «φυσικά του χαρίσματα».

Αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ.

Ἀπὸ τὸν κῆπον, ὁ Ραοὺλ ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀκόμη κλειστά.

«Καλὰ πᾶμε!» ἐσυλλογίσθη.

Ἤξευρεν, ὅτι ἡ θεία Αἰμιλία ἐκρεμοῦσε πάντα τὸ κλειδὶ τῆς καγγελόθυρας εἰς ἕνα καρφί, ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς κουζίνας. Καὶ σιγὰ-σιγά, σὰν τὸν κλέπτην, ἐπῆγε κ' ἐπῆρε αὐτὸ τὸ κλειδί, μὲ τὸ ὁποῖον ἄνοιξε τὴν καγγελόθυραν κ' ἐξῆλθε.

Ἦτο πολὺ χαρούμενος, ἐσφύριζε μάλιστα. Κ' ἐγελοῦσε συλλογιζόμενος τὰ *μούτρα* ποῦ θὰ ἔκαμναν αἱ θεῖαί του, ὅταν θὰ ἔβλεπαν, ὅτι ἔφυγεν ἀπὸ τὸ σπίτι...

Ὁ Ραοὺλ ἀνέπνεε μὲ ἡδονὴν τὸν πρωϊνὸν ἀέρα καὶ διέσχιζε τὸν κεντρικὸν δρόμον τῆς πόλεως. Οἱ ἔμποροι ποῦ ἄνοιγαν τὰ μαγαζιά των, τὸν ἐκαλημέριζαν διερχόμενον καὶ ὁ πρώην γραφεὺς ἀνταπέδιδε τὸν χαιρετισμὸν μὲ κάποιαν περιφρόνησιν, συλλογιζόμενος:

— Κακόμοιροι! σεῖς θὰ μείνετε ἐδῶ, ἐνῷ ἐγὼ θὰ φύγω μακρυά... Θὰ ἰδῶ ἕνα σωρὸ νέα πράγματα, θὰ ἐργασθῶ, θὰ γίνω πλούσιος, τετράπλουτος καὶ ὅταν σὲ λίγα χρόνια θὰ γυρίσω ἐδῶ, θὰ μὲ βλέπετε νὰ περνῶ καὶ θὰ λέτε: «Νά, αὐτὸς εἶνε ὁ μικρὸς Ραοὺλ, ὁ ἀνεψιὸς τῶν δεσποινίδων τῆς ὁδοῦ Σαίντ-Αἰνιάν, ποῦ ἔφυγε δεκατεσσάρων χρονῶν ὁλομόναχος γιὰ νὰ κάμῃ τὴν τύχη του στὴν Ἀμερική!»

Ἔφθασεν οὕτως εἰς τὴν ὁδὸν Δημοκρατίας, ὅπου εὑρίσκετο τὸ φαρμακεῖον τοῦ Τορπέν. Διότι αὐτὸ ἦτο τὸ τέρμα τῆς πρωϊνῆς ἐκδρομῆς τοῦ *μικροῦ μας φίλου*.

«Τί θέλεις, Ραοὺλ;.. κανένα μπουκαλάκι αἰθέρα γιὰ τῆς θειές σου;...» (Σελ. 38, στ. α').

Μόλις εἰσῆλθεν, ἤκουσε τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν τοῦ φαρμακοποιοῦ, ὁ ὁποῖος ἐτραγουδοῦσεν εὔθυμος εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Παντοῦ ἐβασίλευεν ἡ ἀταξία, ἡ ὁποία προηγεῖται μιᾶς ἀναχωρήσεως. Κιβώτια μπαοῦλα, κασσόνια, ἐγέμιζαν τὸ πάτωμα. Ὁ Ραοὺλ ἐκτύπησεν ἐπανειλημμένως τὸ κουδουνὶ τῆς ἐξωθύρας· ἀλλὰ δὲν παρουσιάζετο κανείς. Ὁ Τορπὲν ἐξηκολούθει τὸ εὔθυμον τραγοῦδί του.

— Διάβολε! ἐσυλλογίσθη ὁμικρός, βλέπων τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ φαρμακείου· φαίνεται, ὅτι ὁ Τορπὲν θὰ φύγῃ πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' ὅ,τι ἔλεγε χθὲς στὴς θειές μου...

Καὶ μειδιῶν προσέθεσε:

— Τί κατεργάρης! Τὸ εἶχε ἀποφασισμένο πρὸ πολλοῦ· ἀλλά, γιὰ νὰ μαλακώσῃ τῆς θειές μου, τῆς ἔκαμε νὰ πιστεύσουν, ὅτι αὐτὲς τὸν ἀνάγκασαν νὰ φύγῃ...

Ἐπιτέλους, εἰς ἕνα δυνατώτερον κτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ, τὸ τραγοῦδι ἔπαυσε

καὶ ὁ Τορπὲν ἀπὸ πάνω ἐφώναξε δυνατά :

— Ποιός εἶνε;... Δὲν πουλοῦμε πιὰ τίποτα... Τὸ φαρμακεῖο εἶνε κλειστὸ γιατὶ φεύγω. Πηγαίνετε στὸν γείτονά μου. Βαρέθηκα πιὰ νὰ πουλῶ δέκα λεπτῶν σόδα καὶ παστίλλιες γιὰ τὸ βῆχα!

Κ' ἐξηκολούθησε νὰ τραγουδῇ σὰν παιδάκι :

Ἦλθε κι' ὁ Ἀπρίλιος
Τί λαμπρὸς ὁ ἥλιος...

«Πάρτε με μαζί σας!»

Ὁ Ραοὺλ δὲν τὰ ἔχασε μὲ αὐτὴν τὴν ὑποδοχήν, ἀλλὰ σπρώξας μὲ θάρρος τὴν θύραν τοῦ βάθους, ἀνέβη μίαν στενήν, γυριστὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν ὅπου ὁ Τορπέν, μὲ τὰ μανικοπούκαμισα, ἐκαθάριζε τὸ τουφέκι του. Ἰδὼν τὸν μικρόν, ἤρχισε νὰ γελᾷ καί, χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του, ἠρώτησε :

— Τί θέλεις, Ραοὺλ;... Κανένα μπουκαλάκι αἰθέρα γιὰ τὴς θειές σου;... Ἡ κακόμοιρες ἡ γρῆες δὲν θὰ μπόρεσαν νὰ χωνέψουν ὅσα τοὺς εἶπα χθὲς βράδυ... Τοὺς στάθηκαν στὸ στομάχι, ἔ;

— Δὲν ἦλθα νὰ σᾶς ἰδῶ γιὰ τὴς θειές μου, κύριε Τορπέν, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ· ἀλλὰ γιὰ μένα.

— Μπᾶ; εἶσαι ἄρρωστος ἐσύ;

— Καθόλου, κύριε Τορπέν... ἀπεναντίας μάλιστα!... Ἀλλὰ σᾶς ἄκουσα χθὲς βράδυ ποῦ μιλούσατε γιὰ τὰ σχέδιά σας κ' ἦλθα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὲ πάρετε καὶ μένα μαζί σας ἐκεῖ - κάτω.

Ὁ φαρμακοποιὸς ἐξαφνίσθη μὲ αὐτὴν τὴν πρότασιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενε διόλου καί, ἀφίνων εἰς τὸ τραπέζι τὴν κάννην τοῦ ὅπλου του, ἠρώτησε :

— Πῶς;... μιλᾷς σοβαρά; Ἀλήθεια, θέλεις νὰ μεταναστεύσῃς καὶ σύ;

— Ναί! ἀπεκρίθη σταθερῶς ὁ Ραοὺλ.

— Μὰ δὲν εἶσαι γραφεὺς συμβολαιογραφείου καὶ ... χασομέρης;

— Ἀπὸ χθὲς δὲν εἶμαι πιά. Ὁ κ. Δυφοὺρ μ' ἔδιωξε, γιατὶ πῆγα στὸ ἀεροδρόμιο.

— Ἔκαμε πολὺ καλά!

— Ναί, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχω πιὰ τί νὰ κάμω ἐδῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ μὲ τρέμουσαν φωνήν. Πρέπει νὰ κερδίζω τὸ ψωμί μου. Εἶμαι μόνος, ὀρφανός. Οἱ μόνοι μου συγγενεῖς, εἶνε ἡ γρῆες ποῦ ξέρετε. Ὅταν σᾶς ἄκουσα λοιπὸν χθὲς τὸ βράδυ, ἀπεφάσισα νὰ φύγω, καὶ θὰ φύγω... Ἂν δὲν θελήσετε νὰ μὲ πάρετε μαζί σας, θὰ φύγω μόνος μου, γιατ' εἶμαι πολὺ δυστυχὴς ἐδῶ, πολὺ δυστυχής!....

Ὁ φαρμακοποιὸς ἦτο θερμοκέφαλος ἄνθρωπος, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγαθός. Ὅπως ὅλοι εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἤξευρε τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὀρφανοῦ. Καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, εἶπε :

— Ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ μείνῃς αἰωνίως μ' ἐκεῖνες τὴς τρεῖς Μοῖρες. Τί νὰ σὲ κάμουν αὐτές!...

— Εἶνε κακές, ὑπέλαβεν ὁ Ραοὺλ, ἐγωϊστριες καὶ δὲν μ' ἀγαποῦν καθόλου. Δὲν θέλω πιὰ νὰ μ' ἔχουν φόρτωμα στὴ ράχη τους καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἂν δὲν μπορέσω νὰ φύγω μαζί σας, θὰ τὸ σκάσω μόνος μου καὶ θὰ μπῶ μούτσος σὲ κανένα πλοῖο.

Ὁ φαρμακοποιὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Αὐτὸ θὰ τὸ διάβασες σὲ κανένα μυθιστόρημα, εἶπεν. Ὅλα φαίνονται εὔκολα στὰ βιβλία. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν εἶν' ἔτσι! Ἡ ζωή, γιὰ τοὺς μετανάστες, εἶνε σκληρή. Πρέπει νὰ ψηφοῦν τὸ κρῦο καὶ τὴν πεῖνα· πρέπει νὰ εἶνε δυνατοί γιὰ νὰ πολεμοῦν ἐναντίον μυριῶν ἐχθρῶν· πρέπει νὰ ντέχουν εἰς τοὺς κόπους καὶ εἰς τὰς στερήσεις.

Ὁ Ραοὺλ ἀνώρθωσεν ὑπερηφάνως τὸ σῶμά του καὶ ἐπρότεινε τὸ στῆθος.

— Εἶμαι γερὸς καὶ δυνατὸς ἐγώ, εἶπε· σᾶς ἐγγυοῦμαι!

«Ἔδωσε γενναίως τὴν ἄκραν τοῦ μαχαιριοῦ εἰς τὸν βραχίονά του...» (Σελ.38 στ. β').

Ὁ φαρμακοποιὸς ἐμόρφασε μὲ κάποιαν περιφρόνησιν.

— Πφ! ἔκαμε· ἕνα παιδὶ ποῦ ἐγεννήθηκε μέσ' στὰ βαμβάκια κ' ἐμεγάλωσε μέσ' στὰ φουστάνια... Στοιχηματίζω, ὅτι ἡ ἐλαχίστη δυσκολία θὰ σὲ καταβάλῃ. Δὲν θέσουν ἱκανὸς νὰ ὑπηφήσῃς οὔτε ἕνα μικρὸ πόνο.

Ἀστραπὴ ἐπέρασεν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ραοὺλ, ὅταν ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια. Ἐγεινεν ὠχρὸς ἀπὸ ἀγανάκτησιν καὶ πρὶν μαντεύσῃ ὁ φαρμακοποιὸς τὸν σκοπόν του, ἐσήκωσεν ἀποτόμως τὸ μανίκι του καὶ ἄρπαξεν ἕνα κυνηγετικὸν μαχαῖρι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀδιστάκτως, καὶ πρὶν συλλογισθῇ κἂν ὁ Τορπὲν νὰ προλάβῃ τὸ κίνημά του, ἔχωσε γενναίως τὴν ἄκραν τοῦ μαχαιριοῦ εἰς τὸν βραχίονά του. Τὸ αἷμα ἀνέβλυσεν ἀμέσως, καὶ ὁ Τορπὲν ἔντρομος ὥρμησε καὶ ἀπέσπασε τὸ μαχαῖρι ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ραοὺλ.

— Μὰ εἶσαι τρελλός, παιδί μου; ἐφώναξε κυττάζων τὴν πληγήν. Ὁρίστε, τρυπήθηκες!... Ἡ πληγὴ εἶνε μάλιστα βαθειά...

Ὁ Ραοὺλ ἐμειδίαν.

— Βλέπετε, ὅτι ἔχω θάρρος καὶ γενναιότητα· Κυττάξτε, γελῶ, τὸ χέρι μου δὲν τρέμει καθόλου καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ξαναρχίσω, ἂν 'πῆτε πάλι πῶς εἶμαι δειλός.

— Τί τρελλόπαιδο! ἐψιθύρισεν ὁ φαρμακοποιός, τρέχων εἰς τὸ φαρμακεῖον νὰ πάρῃ ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ τὴν ἐπίδεσιν τῆς πληγῆς. Ἔχει ὅμως θέλησι καὶ γενναιότητα... Ἴσως θὰ ἔκαμνα μιὰ καλὴ πρᾶξι, ἂν τὸ ἔπαιρνα μαζί μου ἐκεῖ κάτω!...

Σύμφωνοι!

Ὅταν ἐπέστρεψε μὲ τὰ παγιὰ καὶ τὰ γιατρικά του, ὁ Ραοὺλ, μειδιῶν ἀκόμη, τὸν ἠρώτησε :

— Λοιπόν, δέχεσθε;

— Θὰ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Τορπέν. Πρὸς τὸ παρόν, ἄφησέ με νὰ σοῦ δέσω τὸ χέρι.

Κ' ἐνῷ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἔπλενε μὲ μίαν ἀντιαπτικὴν διάλυσιν τὴν πληγὴν τοῦ Ραοὺλ, ὁ μικρὸς τραυματίας, ἀτάραχος, ἐξηκολούθει νὰ τὸν ἐρωτᾷ :

— Εἴπατε χθές, ὅτι συνεννοήθητε μ' ἕνα πρακτορεῖον. Τί εἶνε αὐτὰ τὰ πρακτορεῖα; Δέχονται καὶ παιδιά;

— Εἶνε θαυμάσια ἱδρύματα ποῦ διευκολύνουν ὅσους θέλουν νὰ μεταναστεύσουν. Ἰδὲς ἐδῶ, Ραοὺλ.

Ὁ Τορπὲν ἄνοιξεν ἕνα συρτάρι κ' ἔβγαλε μίαν δέσμην ἐντύπων, φυλλαδίων εἰκονογραφημένων, φωτογραφιῶν, ἀγγελιῶν. Καὶ ὁ μικρός, φυλλομετρῶν αὐτὴν τὴν δέσμην, ἔβλεπε μὲ θαυμασμὸν εἰκόνας χωρῶν ἀγνώστων, φανταστικῶν, ἀνθούσας ἀποικίας, μεγαλοπρεπῆ ξενοδοχεῖα, τεράστια ἀτμόπλοια καὶ στατιστικάς, αἱ ὁποῖαι ἀπεδείκνυον δι' ἀριθμῶν ὅτι τὰ ἑκατὸν φράγκα ἀποφέρουν χίλια.

— Κ' ὅλα αὐτὰ εἶνε διὰ τοὺς μετανάστας; ἠρώτησεν ὁ Ραοὺλ καταγοητευμένος.

— Βεβαιότατα! ἀπεκρίθη ὁ φαρμακοποιός. Εἰς τὰς ἀπεράντους καὶ γονίμους αὐτὰς χώρας, ὅπου δὲν λείπουν παρὰ κάτοικοι, ὁ μεταναστὴς ἀντιπροσωπεύει μίαν μεγάλην ἀξίαν, εἶνε κάτι πολύτιμον. Δι' αὐτὸ τὸν περιποιοῦνται, τὸν προσέχουν, τὸν ὁδηγοῦν. Θὰ ἰδῇς, μικρέ μου, θὰ ἰδῇς...

— «Θὰ ἰδῇς» μοῦ λέτε; ἀνέκραξεν ὁ Ραοὺλ μὲ χαρὰν ἀκράτητον. Δέχεσθε λοιπὸν νὰ μὲ πάρετε μαζί σας ἐκεῖ - πέρα;

— Γιατὶ ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ Τορπέν, ὁ ὁποῖος εἶχε τελειώσει τὴν ἐπίδεσιν τῆς πληγῆς. Ναὶ μὲν εἶσαι ἀκόμη μικρὸς διὰ νὰ σὲ δεχθοῦν μόνον εἰς τὸ πρακτορεῖον τῶν μεταναστεύσεων, μαζί μου ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει, καὶ δὲν θὰ μοῦ κακοφανῇ καθόλου νὰ μὲ συνοδεύσῃ ἐκεῖ-πέρα ἕνα χαριτωμένο παιδὶ σὰν καὶ σένα.

Ὁ Ραοὺλ ἐνηγκαλίσθη μὲ ὁρμὴν τὸν

λαιμὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου.

— Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ! σᾶς εὐχαριστῶ!.. τῷ εἶπε μὲ διάχυσιν μοῦ σώζετε τὴν ζωήν! Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω αὐτὸ ποῦ κάμνετε γιὰ μένα!

Ὁ φαρμακοποιὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Σπουδαῖο πρᾶγμα! εἶπε. Καὶ μήπως μοῦ στοιχίζει τίποτε;

Καὶ μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ ἐσκέφθη, προσέθεσε : — Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι θὰ πάρωμε πρῶτα τὴν ἄδεια τῶν Μοιρῶν... Ἡ θειές σου σφίνουν νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, τὸ πρόσωπον τοῦ Ραοὺλ ἐσκυθρώπασεν ἐξαφνα, καὶ μὲ δισταγμὸν ὁ μικρὸς ἐψήλωσε :

— Ἡ θειές μου δὲν ξέρουν ἀκόμη τίποτε διὰ τὰ σχεδιά μου. Ἤλθα νὰ συνεννοηθῶ πρῶτα μὲ σᾶς, καὶ κατόπιν...

Ὁ Τορπὲν ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ὤ, Θέ μου! ἀνέκραξε. Αὐτὸ ποῦ μοῦ λές, εἶνε πολὺ δυσάρεστο. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάρω χωρὶς τὴν ἄδειά των. Θὰ ἔχω μπελάδες.

Ὁ Ραοὺλ ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν καὶ ὑπέλαβε :

— Νὰ σᾶς πῶ, κύριε Τορπέν, μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ πᾶμε μαζί στὴς θειές μου καὶ νὰ τὴς παρακαλέσετε νὰ μὴ φίσουν;...

— Γιατὶ ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ φαρμακοποιός. Εὐχαρίστως. Ἐπιτέλους δὲν θὰ μὲ φάνε ἡ γρῆες σου...

— Ἔμπρος λοιπόν! πᾶμε γρήγορα! πᾶμε ἀμέσως!

— Στάσου! θὰ μαφίσῃς πρῶτα νὰ καθαρίσω τὸ τουφέκι μου, μικρὲ ἀνυπόμονε!... Νἄξερες πόσο θὰ μᾶς χρειασθῇ αὐτὸ στὴν Ἀργεντινή!.. Δὲν εἶν' 'κεῖ σὰν ἐδῶ. Λαγοὶ καὶ πέρδικες ἑκατομμύρια! θὰ κάνουμε κάτι κυνήγια!...

Ὁ Ραοὺλ ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ. Καὶ ἀφοῦ ἐγυάλισε τὸ τουφέκι του καὶ τὸ ἔκαμε νὰ λάμπῃ, ὁ κ. Τορπὲν συγκατετέθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σαλντ-Αἰνιάν.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθουν, ὁ μικρὸς τῷ εἶπε :

— Πάρτε μαζί σας κι' αὐτὰ τὰ χαρτιά, νὰ τὰ δείξουμε στὴς θειές...

(Ἕπεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΣΗΜΑΙΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 31)

Ἕκαστος κυματισμὸς αὐτῆς εἶνε γλυκὺ τῆς ποθεινοτάτης πατρίδος θώπευμα καὶ ἑκάστη πτυχὴ τρυφερὸν μειδίαμα ἀλλὰ καὶ παρότρυνσις ζωηρά, ἵνα παρασκευάζωμεν τὰς ψυχὰς εὐτόλμους, πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ θεοστηρίκτου ἔργου τῶν γιγαντομάχων πατέρων τοῦ 21 καὶ τῶν ἡμιθέων πολεμιστῶν τῶν δύο τελευταίων θαυματοπληθῶν πολέμων ἡμῶν.

Ἡ σημαία τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος κεντρίζει, ἵνα ἀπαξίως τῶν μεγάλων τῆς φυλῆς παραδόσεων ἐργαζόμενοι, θεραπεύωμεν τοῦ πολιτισμοῦ τὰ ὑψηλὰ καὶ εὐγενῆ ἰδεώδη καὶ διαδίδωμεν τῆς θείας ἀληθείας τὸ φῶς, τὴν ἰσονομίαν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν πρόοδον καὶ τὰς ἄλλας ἀειλαμπεῖς πατρίους ἀρετάς.

Ἀγάπη καὶ σεβασμὸς ποὸς τὴν σημαίαν. — Ὅθεν εὐλογώτατα ἡ ἑλληνικὴ σημαία πρέπει νὰ τυγχάνῃ παρ' ἁπάντων ἡμῶν ὑπεράτης ἀγάπης. Μετ' ἀμερίστου σεβασμοῦ καὶ ἐθνικῆς φιλαυτίας, ὀφείλομεν ἀείποτε νὰ προσβλέπωμεν πάντες οἱ Πανέλληνες πρὸς αὐτήν.

Ἡ τιμὴ τῆς ἑλληνικῆς σημαίας πρέπει νὰ ἐπέχῃ τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν.

Προθυμότατα καὶ εὐτόλμως ἂς ὑπερασπιζώμεθα ταύτης κατὰ πάσης προσβολῆς καὶ ἂς προτιμῶμεν νὰ πέσωμεν ἡρωϊκῶς ὑπὸ τὴν τρισσαγίαν σκέπην αὐτῆς, ἢ νὰ ἐγκαταλίπωμεν ἐπόρκως ἢ νὰ παραδώσωμεν αὐτὴν ἀνανδρῶς πρὸς αἰώνιον αἶσχος εἰς τῆς πατρίδος τὸν ἐχθρόν.

Ἐν τῇ σφοδρότητι τῆς μάχης, πρὸς αὐτὴν ἀτενίζουσι καὶ ἐξ αὐτῆς θερμαίνονται ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς πατρίδος καὶ τῆς πίστεως οἱ ἀνδρεῖοι.

Αἱ ἐν πολέμῳ κυριευόμεναι σημαῖαι τοῦ ἐχθροῦ εἶνε τὰ πολυτιμότατα τρόπαια τῆς νίκης καὶ τὰ φωτεινότατα διάρκη μαρτύρια τῆς εὐψυχίας.

Ἂς ἀποκαλυπτώμεθα εὐλαβῶς πρὸ αὐτῆς διερχομένης καὶ ἂς ὑπεγειρώμεθα καθήμενοι. Διέρχεται ἡ πάνσεπτος εἰκὼν τῆς πατρίδος.

Ἂς μὴ ἀναμιγνύωμεν αὐτὴν τὴν ἀμώμητον καὶ ἄσπιλον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν πάσης ἡμετέρας χαρᾶς, εἰς τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς κραιπάλας ἡμῶν, μηδ' ἂς καθιστῶμεν τὸ σύμβολον τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος σημαίαν ἐθνοκτόνων διχονοιῶν καὶ διαιρέσεων καὶ κομματικῶν διαθηλώσεων καὶ συναθροίσεων. Τοὐναντίον ἡ θέα αὐτῆς ἂς διδάσκῃ τὴν ἐκεχειρίαν καὶ ἂς ἐπισκέπῃ ὁ φωτοβόλος οὗτος τῆς πατρίδος ἥλιος ὁμονοοῦντας καὶ ἀστασιάστους ἡμᾶς, ὑπὲρ τῆς ἀρρήκτου ἐθνικῆς ἀλληλεγγύης, ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς εὐημερίας καὶ τῆς πλήρους ἀποκαταστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἡ χρῆσις τῆς σημαίας ἔστω φειδωλὴ καὶ σκόπιμος.

Σημ. α'. Κυανοῦν εἶχε τὸ ἔδαφος καὶ ἡ σημαία τῆς πρώτης μετὰ τὴν ἅλωσιν ἐλευθέρας ἑλληνικῆς πολιτείας, τῆς *Ἑπανήσου* (ἀπὸ τοῦ 1800 μ. Χ.).

Ὁ δὲ ἐκ Βάλτου ἀτρόμητος ἁρματωλὸς *Γιάννης Σταθᾶς*, γενόμενος μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ πασσᾶ καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Βλαχάβα γενικὸς ἀρχηγὸς καταδρομικοῦ ἐξ 70 περίπου πλοιαρίων στόλου, ὕψωσε καὶ ἐπ' αὐτῶν τῷ 1807 σημαίαν ἡμίαν σχεδὸν πρὸς τὴν τῶν φουρλίων σημερινὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, δι' ἧς ἤδη ἀπὸ τοῦ 1800 εἶχεν ἀνεστήσει τὴν ἐπὶ τοῦ πολυθρυλήτου καταμέλανος πλοίου αὐτοῦ ζωωικὴν σημαίαν.

Κυανοῦν ὡσαύτως εἶχε τὸ ἔδαφος κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως ἀγῶνα καὶ ἡ *σημαία τῆς Ὕδρας*.

Ἐπισήμως δ' ὅμως ἐγένοντο δεκτὰ δύο ἐθνικὰ χρώματα τῆς ἑλληνικῆς σημαίας τὸ κυανοῦν καὶ τὸ λευκὸν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐν Ἐπιδαύρῳ ἐθνικῆς συνελεύσεως (1822), ὁ δὲ *τύπος* αὐτῆς καθωρίσθη διὰ ψηφίσματος τοῦ τότε Ἐκτελεστικοῦ, ἐγένετο δ' ἀποδεκτὸς καὶ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου.

Σημ. β'. Ἀξία ἰδίας μνείας εἶνε καὶ ἡ τοῦ *βασιλέως σημαία*, καὶ αἱ *τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας*.

Ἡ τοῦ βασιλέως σημαία εἶνε κυανοῦν τετράγωνον, διαιρούμενον δι' ὀρθίου λευκοῦ σταυροῦ, ἐκτεινομένου μέχρι τῶν πλευρῶν, εἰς τέσσαρα ἴσα τετράγωνα, ἐν τῷ κέντρῳ δὲ καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὄψεις ἐφεικοσμούμενον διὰ τοῦ βασιλικοῦ θυρεοῦ, ὅστις καλύπτει κατά τι τὰς ἐσωτερικὰς γωνίας τῶν κυανοῦν τετραγώνων, ὅπισθεν δ' ἔχει διασταυρουμένας χιαστὶ δύο στρατηγικὰς ῥάβδους κιτρίνου χρυσοειδοῦς χρώματος.

Ἡ τῆς βασιλίσσης σημαία ἦνε ὁμοία τῇ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἐν ᾧ κέντρῳ τοῦ σταυροῦ φέρει τὸ οἰκόσημον αὐτῆς ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ θυρεοῦ καὶ τοῦ μικροῦ ὑπερκειμένου αὐτοῦ στέμματος.

Ἡ τοῦ διαδόχου σημαία εἶνε ἡμία τῇ τοῦ βασιλέως, πλὴν ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταυροῦ βασιλικοῦ θυρεοῦ, φέρει κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὄψεις ἐν τῷ μέσῳ ἑκατέρου τῶν ἄνω τὸν ἴσον κυανῶν τετραγώνων βασιλικὸν στέμμα.

Ἡ τῆς βασιλίσσης μητρὸς σημαία εἶνε ὀρθογώνιον τετράπλευρον κυανοῦν, διαιρούμενον ὑπὸ λευκοῦ ὀρθίου σταυροῦ εἰς τέσσαρα ἴσα ὀρθογώνια, καὶ φέρον καθέπως κατ' ἀμφοτέρας τὰς ὄψεις τὰ οἰκόσημα αὐτῆς.

Ἡ δὲ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας σημαία εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ διαδόχου, ἀλλὰ μετ' ἑνὸς μόνου στέμματος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἄνω παρὰ τὸν ἴσον τετραγώνου.

Σημ. γ'. Οἱ τύποι τῆς ἑλληνικῆς σημαίας ἐκανονίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1914 βασιλικοῦ διατάγματος, ἡ δὲ σημαία τοῦ βασιλέως καὶ αἱ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουνίου 1914 βασ. διατάγματος.

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΒΟΛΟΝΑΚΗΣ

[«Φωτερὰ Σκοτάδια» ἐπιγράφεται μία νέα ποιητικὴ συλλογή, τὴν ὁποίαν ἐδόσεσεν ὁ ἔξοχος ποιητὴς Γεώργιος Δροσίνης, ἀπὸ τοὺς πρώτους-πρώτους συνεργάτας τῆς Διαπλάσεως. Ἐξ αὐτῆς ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ποίημα.— Σ. τ. Δ.]

ΜΑΚΡΥΝΑ ΦΩΤΑ

Τ' εἶνε τὰ φῶτα ποὺ σὰν ὄνειρα
Βλέπει ἡ ματιά μου δίψασμένη
Νὰ τρεμοφέγγουν πέρα-ἀπόμακρα,
Στὴ νύχτα τὴ συννεφιασμένη;

Εἶνε τὰ φῶτα ποὺ πάντ' ἀγρυπνά,
Καὶ σὲ βροχὴ κι' ἀνεμοζάλη,
Δείχνουν στὸ ναύτη πέρα ἀπόμακρα
Τῆς σωτηρίας του τ' ἀκρογιάλι;

Εἶνε τὰ φῶτα ποὺ ἀντικρύζοντας
Πέρα κι' ἀπόμακρα ὁ διαβάτης,
Γνωρίζει μιὰ καλύβα ἀνέλπιστη
Μὲ τὴν καλόδεχτη φωτιά της;

Ἢ μήπως, πλάνα ἀντιφεγγίσματα,
Σέρνουν ἀπόμακρα καὶ πέρα,
Γιὰ νὰ γκρεμίσουν σ' ἕνα βάραθρο
Γιὰ νὰ συντρίψουν σὲ μιὰ ἔρημα;

Ὅ,τι κι' ἂν εἶνε, ἐμπρός! Μέσ' στὸ ἔρημο
Κι' ἄλαλο τῆς ζωῆς σκοτάδι,
Ζητῶ μιὰ λάμψι ἀπ' τὸν Παράδεισο
Ἢ μιὰ ὀπιθοβολὴ ἀπ' τὸν Ἅδη!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια).*

Ὁ ἀστυνόμος τὸν ἐκύτταξε σιωπῶν καὶ σκεπτόμενος. Αὐτὰ ποῦ τῷ ἔλεγεν, —ὅτι ἐκινηγοῦσεν ἕνα κλέπτην κτλ.— τῷ ἐφαίνοντο ἀστεῖα, παιδαριώδη, ἀνάξια ἑνὸς ἐπιτηδείου λωποδύτου. Ἡ φυσιογνωμία ὅμως τοῦ νέου, μαρτυροῦσα χρηστότητα καὶ εἰλικρίνειαν, τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

— Τί ἀστεῖα ποῦ ὑποκρίνεται! ἐσυλλογίζετο. Ὁ τόνος του εἶνε τόσο εἰλικρινής, ποῦ θὰ μπορροῦσε κανεὶς νὰ γελασθῇ. Αὐτὰ ποῦ λέει ὅμως, εἶνε... γιὰ τὰ παννηγύρια!

Καὶ μὲ τὴν ἤρεμον, τὴν εὔηχον φωνήν του, ἠρώτησε:

— Μπορροῦμε νὰ μάθωμε τώρα, τί σοῦ ἔκλεψε αὐτὸς ὁ κλέπτης ποῦ τὸν κυνηγᾷς μὲ τόση λύσσα; Χρήματα βέβαια.

—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, δὲν μοῦ ἔκλεψε χρήματα, μοῦ ἔκλεψε...

Ἀλλ' ἐνεθυμήθη τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ εἶχε δώσει εἰς τὸν προϊστάμενόν του, καὶ προσέθεσεν ἀορίστως:

—Κάτι τί πολύτιμο... ἕνα κομψοτέχνημα.

Ὁ κ. Ἑρμὲλ ἔβαλε τὰ γέλια.

—Δὲν τῶξερα, εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος εἶνε καὶ συλλέκτης καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων! Καλὸ κι' αὐτό!

Ὁ ἀστυνόμος ἐσχημάτισε πλέον τὴν πεποίθησίν του: ὁ νέος ποῦ εὑρίσκετο ἐμπρός του, ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ κλέπτης τῆς βίλλας Μοντέλ. Ἦτο περιττὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ. Ὁ ἔνοχος δὲν θὰ ἔπαυε νὰ τοῦ ἀραδιάζῃ ψευτιές...

Περιττὸν ἐπίσης, ἐσκέφθη ὁ κ. Ἑρμέλ, νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὴν Ρουένην καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας ἀπὸ τὸ κατάστημα Βωτὶὲ καὶ Σα. Θὰ τὸν ἔπαιρναν διὰ πάρα πολὺ ἀφελῆ, καὶ δὲν τὸ κατεδέχετο. Εἶχε τώρα στὰ χέρια του τὸν κλέπτην; Ὤφειλε νὰ τὸν κρατήσῃ.

— Κύριε Πουσσέ, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ὑπαστυνόμον, ὁ ὁποῖος εἶχε παρασταθῇ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Μωρίς. Νὰ τὸν βάλετε στὸ κρατητήριον Β, ποῦ εἶνε πιὸ ἀσφαλές, καὶ νὰ διατάξετε ἰδιαιτέρως αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν.

— Μάλιστα, κύριε Ἑρμέλ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπαστυνόμος, ἡσυχᾶστε!

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὲρ ἀντεστάθη, ἐφώναξε, διεμαρτυρήθη, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Δύο ἀστυφύλακες τὸν ἄρπαξαν, διὰ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ κρατητήριον Β.

Θὰ τὸν ἐκρατοῦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κ. Ἀστυνόμου. Ἀλλὰ διὰ πόσον καιρόν; Μίαν ἡμέραν; δύο ἡμέρας;... Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κλέπτης του θὰ ἐξηφανίζετο, ὁ προϊστάμενός του θὰ ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσίν του...θὰ τὸν κατήγγειλεν ὡς κλέπτην τῆς κασσετίνας αὐτόν... ἡ παρεξήγησις ἴσως θὰ ἐξηκολούθει, καὶ καθόλου ἀπίθανον νὰ ἐνοχοποιεῖτο καὶ διὰ τὴν κλοπὴν τῆς βίλλας Μοντέλ!..

— Κλέπτης! ἐγὼ κλέπτης;.. ἐξεφώνιζεν, ἐνῷ οἱ ἀστυφύλακες τὸν παρέσυραν διὰ τῆς βίας εἰς τὴν φυλακήν. Ὄχι, ποτέ! ἀδύνατο! ἀφίστε με!

Εἶχαν περάσῃ δύο ἀπεράντους αὐλὰς κ' εὑρίσκοντο τώρα εἰς μίαν στοάν, ὁδηγοῦσαν εἰς τὰ κελλία. Οἱ ἀστυφύλακες τῷ ἐπέβαλαν σιωπήν. Κρότος βημάτων ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου ἠκούσθη καὶ μία τραχεῖα φωνὴ ἔβωσε μίαν διαταγήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀντιμέτωποι.

— Σταθῆτε! Γυρίστε πίσω τὸ παιδὶ ἀμέσως!

Διέτασσεν ὁ Ἀστυνόμος. Ὁ Μωρὶς ἀνέπνευσεν. Οἱ ἀστυφύλακες ἔκαμαν μεταβολὴν καὶ τὸν ὡδήγησαν πάλιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἑρμέλ.

—Ἔγεινε λάθος, τῷ εἶπε. Σᾶς ζητῶ, κύριε, συγγνώμην. Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐτηλεφώνησαν ἀπὸ τὴ Ρουένη, ὅτι ὁ κλέπτης ποῦ ἐζητούσαμε, συνελήφθη στὴ Διέππη.

—Ἀ! ἔκαμεν ὁ Μωρίς· συνελήφθη;

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀστυνόμος. Πραγματικῶς, εἶχεν ἐπιβιβασθῆ στὸ τραῖνο τῶν δώδεκα, γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ ἐδῶ, ἐπήδησε κρυφὰ σὲ μιὰ διασταύρωσι, ἄλλαξε τραῖνο καὶ τῶσκασε γιὰ τὴ Διέππη. Εὐτυχῶς εἶχαν τηλεφωνήσῃ κ' ἐκεῖ τὰ χαρακτηριστικά του. Τὸν συνέλαβαν χωρὶς δυσκολία· μὲ πληροφοροῦν μάλιστα, ὅτι τὰ ὡμολόγησε ὅλα.

— Ξεύρετε, κύριε διευθυντά, ἠρώτησε τότε ὁ Μωρίς, ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρατοῦσε κανένα πρᾶγμα... ἂν τοῦ βρῆκαν τίποτε ἐπάνω του;

— Δὲν ξεύρω· εἰμπορῶ ὅμως νὰ τηλεφωνήσω μιὰ στιγμὴ καὶ νὰ μάθω.

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε...

— Ἀμέσως!

Καὶ ὁ κ. Ἑρμὲλ, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ τίμιον αὐτὸ παιδὶ ποῦ τὸ ἐξέλαβεν ὡς κλέπτην καὶ τὸ κακομετεχειρίσθη, ἐζήτησε τηλεφωνικῶς πληροφορίας ἀπὸ τὴν Διέππην. Μετ' ὀλίγον τῷ εἶπε:

—Ναί, ὁ συλληφθεὶς εἶχε μαζί του μίαν βαλίζαν. Τοῦ τὴν κατάσχεσαν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄνοιξαν ἀκόμη... Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ λέτε... τὸ κομψοτέχνημα... ἦταν μεγάλο;

— Ὄχι, μικρό... Δηλαδὴ μπορροῦσε κάλλιστα νὰ χωρέσῃ σὲ μιὰ βαλίζα συνήθων διαστάσεων. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε διευθυντά. Δὲν πρέπει νὰ χάσω στιγμή. Φεύγω... Ἀ, σᾶς παρακαλῶ. Τί ὥρα φεύγει τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὴ Διέππη;

—Στὰς πέντε, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ἑρμέλ.

Προφανῶς ὅμως ἦτο δυσηρεστημένος ποῦ ἐπέμενεν ὁ Μωρὶς νὰ μὴ τοῦ λέγῃ τί ἦτο τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔκλεψαν.

— Ἀλήθεια, λοιπόν, ἐξηκολούθησε, τόσο πολύτιμον πρᾶγμα σᾶς ἔκλεψεν αὐτὸς ὁ λωποδύτης;

— Πολυτιμότατον! ἀνεκτίμητον! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς, διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν.

— Μὰ τί, ἐπιτέλους;

— Σᾶς εἶπα... ἕνα κομψοτέχνημα.

Καὶ χαιρετήσας τὸν ἀστυνόμον, ὁ ὁποῖος εἶχε σκανδαλισθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν μυστικότητα, ὁ Μωρὶς ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον, ἐφώναξεν ἓν αὐτοκίνητον καὶ εἶπε νὰ τὸν ὁδηγήσουν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

— Τέσσαρες καὶ τέταρτο, ἐσυλλογίσθη. Ἔχω καιρὸ νὰ φάω ἕνα σάνδβιτς στὸ μπυφὲ τοῦ σταθμοῦ. Κ' ἔπειτα δρόμο γιὰ τὴ Διέππη. Πρέπει νὰ βάλω στὸ χέρι τὴν κασσετίνα μου, πρὶν ἀνακατευθοῦν αὐτοὶ οἱ ἀστυνομικοί, ποῦ συνήθως τὰ κάνουν θάλασσα...

Τὸ βράδυ, ὁ Μωρὶς Ζιλλὲρ ἔφθασεν εἰς τὴν Διέππην. Ἠρώτησε ποῦ ἦτο ἡ διεύθυνσις τῆς Ἀστυνομίας καὶ μετέβη ἀμέσως ἐκεῖ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ ΔΟΝΤΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

(Πρωτοχρονιάτικον διήγημα).

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα μιᾶς οἰκίας, δύο κόραι ἐπηγαινοήρχοντο βιαστικαί, ἐτακτοποίουν, ἐτύλιγαν, ἔδεναν μικρὰ κουτάκια κοκκινα ἢ κυανᾶ, μὲ πολλὴν ἐπιτηδειότητα. Καθέν' ἀπ' αὐτὰ περιεῖχεν ἢ ἕνα κέντημα, ἢ μίαν εἰκόνα ζωγραφισμένην ἀπὸ τὰς ἰδίας, ἢ μίαν πυρογραφίαν, ὅλα προωρισμένα νὰ κάμουν μίαν ὡραίαν ἔκπληξιν εἰς τὴν μητέρα των.

Ἡ μικρὰ Ἀννέτα ἔβλεπε μὲ βλέμμα μελαγχολικόν, καὶ σχεδὸν κακιωμένον, τὰς ἑτοιμασίας τῶν μεγαλειτέρων της ἀδελφῶν. Στηρίζουσα τὸ πρόσωπον μὲ τὸ χεράκι της, ἐσκέπτετο. Ἤξευρε πολὺ καλά, ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ ἐχάριζε τίποτε εἰς τὴν μητέρα της, ἀλλὰ θὰ τὴν εἶχε μάλιστα καὶ δυσαρεστημένην, διότι δὲν ἀπεφάσιζε νὰ βγάλῃ τὸ δόντι της. Τὴν ἐμάλωναν, τῆς ὑπέσχοντο χίλια δυὸ πράγματα, ἀλλ' εἰς μάτην ὅλα. Ἡ Ἀννέτα ἐφώναζεν, ἐπεισματώνετο, ἔκλαιε, καὶ τὸ δοντάκι ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ἔξαφνα, ἡ μικρὰ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ὅπου ἐκάθητο, ἐκτύπησε τὸ πόδι της εἰς τὸ πάτωμα, ἐσούρωσε τὰ φρύδια της καὶ ἐφώναξε: «Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα τέτοιο κουτάκι γιὰ τὴν μητέρα. Κ' ἐγὼ θέλω νὰ δώσω σὰν τὶς ἀδελφές μου δῶρο στὴ μαμμά, γιατὶ τὴν ἀγαπῶ πολύ, νά!» Ἐστάθη κουρασμένη ἀπὸ τὴν πολλὴν ὁμιλίαν. Ἡ Μαρία, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφή, ἐφίλησε τότε τὴν Ἀννέταν καὶ ἤρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ ἕνα σωρὸ μυστικὰ πράγματα. Πότε-πότε ἕνα «ὄχι» ἠκούετο ἀπὸ τὰ ροδαλὰ χειλάκια τῆς Ἀννέτας. Τὸ μικρὸ χεράκι της ἐσηκώνετο μὲ θυμόν. Ἔξαφνα ὅμως, σὰν νὰ ἔλαβε μεγάλην ἀπόφασιν, ἐφώναξε:

—Ἐ καλά,... ναί... θὰ πάω!...

* * *

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ὁ ὠχρὸς ἥλιος τοῦ Ἰανουαρίου ἀνέτειλε, σιγανοὶ κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ οἱ γονεῖς ἤνοιξαν χαμογελῶντες, διότι ἐπερίμεναν αὐτὴν τὴν πρωϊνὴν ἐπίσκεψιν. Ἀντήλλαξαν συγκεκινημένοι δῶρα καὶ εὐχάς. Ἦσαν ὅλοι εὐτυχεῖς!

Ἔξαφνα ἡ μητέρα ἔβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως. Ἡ μικροῦλα Ἀννέτα, ποῦ τὴν ἐνόμιζε ἀκόμη μέσα στὸ κρεββατάκι της, ἐπροχώρησεν ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἐνῷ τὰ μικρά της πόδια ἔπλεαν μέσα στὸ μακρὺ νυκτικό της.

Ὑπερήφανη, προσέφερεν εἰς τὴν μητέρα της ἕνα μικρὸν κουτάκι, καὶ τῆς εἶπε μὲ τὴν γλυκειάν της φωνήν, ποῦ ἐμοιάζε σὰν κελάδημα πουλιοῦ: «Καὶ ἐγώ, μητεροῦλά μου, ἔχω τὸ δῶρό μου!»

Ἡ μητέρα ἄνοιξε τὸ σκέπασμα, καὶ μόλις παρετήρησε μέσα, ἄρπαξε τὴν Ἀννέταν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της. Τὸ δόντι, τὸ περίφημον δόντι, ἔλαμπε σὰν μαργαριτάρι ἐπάνω εἰς ἕνα βαμβακάκι ρόδινον.

—Ὦ ἀγαπητό μου παιδί, ἀνέκραξεν ἡ μητέρα, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα· ὅλα τὰ ἐννοῶ... τώρα ποτὲ δὲν ἀπήλαυσα τόση χαρά!

Καὶ ἡ Μαρία ἐξήγησε:—«Μάλιστα, μητέρα, ἡ Ἀννέτα μας ἐδείχθη ἡρωϊκή. Ὅταν χθὲς τὴν ἔβλεπα λυπημένη ποῦ δὲν εἶχε τί νὰ σᾶς προσφέρῃ, τῆς ἔβαλα τὴν ἰδέαν, νὰ μᾶς ἀφίσῃ νὰ τὴν πάμε μὲ τὴν Ἑλένην εἰς τοῦ ἰατροῦ. Καὶ ἡ μικροῦλα, γι' ἀγάπη σας, ἐδέχθη. Γιὰ νὰ κάνῃ θάρρος, ἐψιθύριζε: «Θέλω νὰ εὐχαριστήσω τὴν μητέρα, ναί, θέλω!»

Ἡ μητέρα δὲν εὑρισκε λόγια νὰ ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ τὸ τρυφερόν της χαμόγελον ὡμιλοῦσε...

Ἀλήθεια, ἦτο τόσον μεγάλη ἡ θυσία, ποῦ ἔκαμεν ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι γιὰ τὴν μητέρα του!

* * *

Εἴθε καὶ ἄλλα παιδιὰ νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμα τῆς Ἀννέτας.

Δὲν ὑπάρχουν βέβαια πάντοτε δόντια πρὸς ἐκρίζωσιν, ἀλλ' ὑπάρχουν τόσα καὶ τόσα ἄλλα μέσα, ὅταν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν μητέρα μας!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). ΜΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Γ. Π.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργος ἐπιγραφή

Εἰς τὴν Μασσαλίαν, εἰς ἓν προάστειον, ὑπάρχει τὸ ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. J. Bernard, μὲ μίαν ἐπιγραφήν, ἡ ὁποία κινεῖ τὴν γενικὴν περιέργειαν, διότι δὲν λέγει τίποτε εἰς καμμίαν γλῶσσαν τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἅμα προσέξῃ κανεὶς ἐκεῖνα τὰ γράμματα καὶ τὰ χωρίσῃ ὅπως πρέπει, διαβάζει τὰς λέξεις: «Au chat botté»· δηλαδή: «Εἰς τὸν παπουτσωμένον γάτον».

Μοναδικὴ καπνοδόχος

Εἰς τὸ Γκλὸστ τῆς Ὁλλανδίας, ἐπὶ τῆς στέγης μεγάλης οἰκίας, ὑπάρχει μία καπνοδόχος, μοναδικὴ ἴσως εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, ἔχει μορφὴν ἀνθρώπου· εἶνε δὲ κτισμένη μὲ πλίνθους καὶ μὲ πηλόν, ὅπως αἱ κοιναὶ καπνοδόχοι.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαφάσεως* τοῦ *1914*, *κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκών

—Ὁ ἄνεμος μοῦ πῆρε τὸ καπέλλο μου!... Τὸ βλέπετε πουθενά;

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θησέως

	ΡΥ	Α	ΝΗ	
ΣΠΙΣ	ΔΟ	ΚΟΝ	ΔΟ	ΣΦΙΝ
	ΜΙ	Α	ΦΝ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ἀρχαίων ὅπλων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων

—Guerre aux souris!—Qui dit cela?
—C' est mon premier.
—Salut humble au Couvent!—De qui?
—De mon dernier.
—Guerre encore aux perdrix!—Qui la fait?
—Mon entier.

Λύσεις τοῦ 3ου φύλλου

α') Ἡ γυναῖκα εὑρίσκεται παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δεξιᾷ δένδρου, εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος. Φαίνεται μόνον τὸ πρόσωπον, ὅταν ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις.— β') Κολοκοτρώνης, Κανάρης, Τζαβέλας, Μιαούλης, Βότσαρης. — γ') A père avare, enfant prodigue.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ Κεφ. Β

ΣΥΝΝΕΦΙΑ

Ὅλη ἐμαύρισεν ἡ φύσις!
Μαῦρος εἶν' κι' ὁ οὐρανός,
καὶ στὰ σύννεφα τὰ μαῦρα
κρύφθη ὁ ἥλιος ὁ λαμπρός.

Σ' ὅλα ἡ μαύρη ἡσυχία
σάν σκιὰ ἔχει ἁπλωθῆ,
καὶ γι' αὐτὸ θἄκουγες τώρα
καὶ φτερὸ νὰ κουνηθῆ.

Μέσ' τὸ πράσινο λειβάδι
δὲν ἀκούγετ' ὁ αὐλὸς
τοῦ μικροῦ τοῦ τσοπανάκου,
καὶ τοῦ τραγουδιοῦ ὁ ρυθμός.

Μόνα τους τὰ προβατάκια,
βόσκουν δίχως συντροφιὰ
οὔτε τοῦ αὐλοῦ τοὺς ἤχους
οὔτε τῶν πουλιῶν λαλιά!

Ὅλα πλάκωσεν ἡ λύπη
ποῦ εἶνε ἡ φύσις σκυθρωπή,
καὶ τὸ τσοπανάκι ἀκόμα
ποῦ ἔπαψε νὰ τραγουδῆ...

Ταλαιπωρημένο Δροδεκάνησο

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν 19 Φεβρουαρίου 1913. Ὁ Τουρκικὸς στρατὸς ἔτρεχε πρὸς τὰ Γιάννενα καταφοβισμένος. Ἀπὸ τὴν Ἀετόραχην καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα βουνά, τὸ Ἑλληνικὸν κανόνι ἐβρόντα ἀκαταπαύστως. Ἤμην ἔξω τῆς πόλεως μὲ τὸν πατέρα μου· ἀλλ' ὅταν πρὸς τὸ βράδυ οἱ φυγάδες ἐπλησίαζαν εἰς τὴν πόλιν, ἐπεστρέψαμεν ἀμέσως εἰς τὸ σπίτι. Μετὰ δύο ὥρας ἠκούσαμεν κτυπήματα εἰς τὴν ἐξώθυραν.

— Ποῖος εἶνε; εἶπεν ὁ πατέρας μου.

—Ψωμί, ἀδελφέ, πεθαίνω ἀπὸ πείνα. Στρατιώτης εἶμαι.

Ὅταν ὁ πατέρας μου ἄνοιξε τὴν θύραν, εἴδαμεν ἕνα Τοῦρκον ῥακένδυτον, ὠχρόν, πολὺ ἀδύνατον καὶ τρέμοντα ἀπὸ τὸ ψῦχος. Τὸν ὡδηγήσαμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον ὅπου ἔφαγε καὶ ἐθερμάνθη. Ὠνομάζετο Σελίμ καὶ ἦτο ἀπὸ τὸ Ἀϊδίνι τῆς Μ. Ἀσίας.

Τὴν ἐπαύριον ἔφυγε πολὺ πρωΐ, ἐνῷ ἡμεῖς ἐπανηγυρίζαμεν τὴν ἐκ τοῦ ζυγοῦ ἀπελευθέρωσίν μας. Εἴχαμεν λησμονήσει τὸν Σελίμ, ὅταν πρὸ πέντε μηνῶν, ἐλάβομεν ἐν κιβώτιον μὲ σῦκα καὶ μὲ τὰς ὀλίγας λέξεις: «Ἀπὸ τὸν εὐγνώμονοῦντα Σελίμ.

Κυματοβόλος Ποσειδῶν

ΤΟΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Ὁ μυθικὴ τοῦ βοσπόρου πόλις, ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ πόλις τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τοῦ βουλγαροκτόνου, περιμένει τὸν βασιλέα της.

Περιμένει τὴν στιγμὴ ποῦ θὰ εἰσέλθη στὴν Πόλι του, ποῦ θὰ ψαλῇ χαρούμενη δοξολογία στὴν Μεγάλη Ἐκκλησία, ποῦ ὁ Μαρμαρωμένος θὰ ξεμαρμαρώση καὶ θὰ βάλῃ τὸ χρυσό του στέμμα στὸ κεφάλι τοῦ μεγάλου του Διαδόχου...

Ἀρκετὰ χρόνια τὴν κρατοῦσε ὁ βάρβαρος ὁ ξένος, ἀρκετὰ χρόνια τὴν δάκιαζεν ἡ δουλεία· τώρα ὅμως ἐτελείωσαν τὰ βάσανά της. Τώρα θὰ πέσουν τὰ τζαμιά, τώρα ὁ Χότζας θὰ σωπάση καὶ τ' ἀγέρι ποὔρχεται μυρωμένο ἀπὸ τὸ Βόσπορο καὶ τὰ νησιὰ τὰ σμαραγδένια, θ' ἀνεβάζῃ στὸν οὐρανὸ τὸ λιβάνι ποῦ θὰ καίνε χριστιανοὶ στὴν Ἁγιὰ-Σοφιά.

Ἡ γαλανόλευκη θὰ σκεπάση τὴν Πόλι, καὶ ὑπὸ τὴν σκιά της θ' ἀναπτυχθῇ ἕνας νέος θαλερὸς Ἑλληνισμός!

Ἔφθασε πειὰ ὁ καιρὸς ποῦ στὴν πόλι τῶν Κωνσταντίνων, Κωνσταντῖνος θὰ βασιλεύσῃ

.... Ἡ βασιλεύουσα περιμένει τὸν Αὐτοκράτορα...

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Κύτταξε! ὁ ἥλιος ἔδυσε
καὶ θὲ νὰ σούσῃ ἡ ἡμέρα·
σὲ λίγη ὥρα τῆς νυκτὸς
τὰ ἀστροκεντημένα
τὰ μαῦρα πέπλα θ' ἁπλωθοῦν!..
Ἀπὸ τὸ δάσος πέρα
αὔρες καὶ μῦρα φθάνουνε,
τραγούδια μαγεμένα.
Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀγροικᾶς
Γαλήνη εἶν' ἁπλωμένη
κ' ἡ πλάσι μὲ μυστήριο
βαθὺ εἶνε ντυμένη!...

***

Τώρα στὸ δάσος τὸ πυκνὸ
τὸ βῆμα μου θὰ σύρω·
Ἐκεῖ θὰ εὕρω μοναξιά,
ἐκεῖ καὶ ἡσυχία,
θὰ μοῦ μαγέψῃ τὴν ψυχὴ
ἡ ὡμαρφιὰ τριγύρω
καὶ θὲ νὰ νοιώσω μιὰ στιγμὴ
τὴν ἄδολη εὐτυχία·
Κάτου ἀπ' τὰ δένδρα τὰ ψηλὰ
στοῦ δάσους τὴν γαλήνη
κάθε ψυχὴ τὸν κόσμο αὐτὸ
γιὸ μιὰ στιγμὴ ἀφίνει!..

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΟΥ

Γυνή.—Ὁ ἀνήρ... τοῦ μέλλοντος.

Ἡλικία.—Ποταμός, τὸν ὁποῖον αἱ γυναῖκες προσπαθοῦν ν' ἀναστρέψουν πρὸς τὰς πηγάς του.

Ἰσότης.— Ὁ αἰώνιος σαρκασμὸς τῆς φιλοσοφίας.

Νερό.— Εἶδος πολυτελείας διὰ τὰς Ἀθήνας.

Φάληρον:— Παράλιος περίπατος τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ὅμως ἠδύνατο νὰ εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ βουνό, διότι κανεὶς δὲν καταβαίνει διὰ νὰ ἴδῃ θάλασσαν.

Ἐπιπολάζουν ἐκεῖ οἱ ἐλειογενεῖς πυρετοὶ καὶ... ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα.

Ψάρι —Ἀλλοίμονον ὅταν ψήνεται στὰ χείλη.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων.

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἤμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅταν μίαν Δευτέραν τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τὸ σύνηθες, εἶχα λάβει «Διάπλασιν». Διὰ νὰ μὴ μ' ἐνοχλῇ κανείς, μετέβην κάτω εἰς τὸν κῆπόν μας καὶ τὴν ἐδιάβαζα ἀχόρταγα. Καὶ τόσον πολὺ ἤμουν βυθισμένη 'ς τὴν ἀνάγνωσι, ὥστε δὲν ἤκουσα ποῦ ἐκτύπησε ἡ πόρτα· δεύτερος ὅμως κτύπος ἰσχυρότερος, μ' ἔκαμε νὰ ἐγερθῶ καὶ νὰ τρέξω διὰ ν' ἀνοίξω. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ ὑπηρέτρια μας καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου εἶχον ἐμφανισθῇ δύο μικρὰ κοριτσάκια, τὸ ἓν μόλις δώδεκα ἐτῶν καὶ τὸ ἄλλο μόλις ἓξ. Πρὶν προφθάσω νὰ τὰ ἐρωτήσω τί ζητοῦν, τὸ μεγαλύτερον κοριτσάκι μὲ τὰ μαῦρα του ζωηρὰ ματάκια κορφωμένα στὴν «Διάπλασιν» ποὺ κρατοῦσα στὸ χέρι μου, μοῦ λέγει μὲ μιὰ λαχταριστὴ φωνή:

— Σᾶς παρακαλῶ, μοῦ δίδετε νὰ διαβάσω κι' ἐγὼ τὴν «Διάπλασιν»;

— Εὐχαρίστως, τοῦ λέγω, ἀλλὰ γιατί ἔρχεσαι μὲ τέτοια λαχτάρα; ποία εἶσαι;

— Εἶμαι, μοῦ λέγει, πρόσφυξ καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα ποῦ μᾶς ἐστέρησαν οἱ Τοῦρκοι, μοῦ ἐστέρησαν καὶ τὴν ἀγαπημένην μου «Διάπλασιν». Ἔχω τρεῖς μῆνας νὰ τὴν διαβάσω καὶ τώρα ποῦ σᾶς εἶδα νὰ τὴν κρατᾶτε, ἦλθα νὰ σᾶς τὴν ζητήσω.

Καὶ συγχρόνως δύο δάκρυα, μαρτυροῦντα ἀληθινὸ πόνο, ἔρρευσαν ἀπὸ τὰ γλυκά του μάτια. Δὲν ἠθέλησα νὰ τοῦ ζητήσω περισσοτέρας λεπτομερείας, διὰ νὰ μὴ τὸ συγκινήσω· ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα τὴν «Διάπλασιν» διὰ νὰ τὴν διαβάσῃ ἐνῷ τὸ μικρότερον ἀδελφάκι του ἐφώναζε: «Ἀσεμε νὰ ζῶ τὸ Δουλοῦ καὶ τὸν Τζούλη». Ἔκτοτε δὲν τὰ εἶδα, διότι ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν ἐξοχήν.

Μόζαρτ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Λορελάϊ.— Κάτμένο Ἐδελβάϊς, γιὰ δὲς τὶ μοῦ γράφει ἡ φίλη μου: ἀναγκάσθηκε νὰ πληρώση πρόστιμο γιὰ τὸ γράμμα μου. Δὲν σοῦ εἶχα πῆ, ὅτι ἦταν διπλὸ κ' ἔπρεπε νὰ βάλῃς δύο γραμματόσημα;

Ἐδελβάϊς: — Μὰ τὰ ἔδαλα, σὲ βεβαιῶ! Ἐκόλλησα μάλιστα τὸ ἕνα ἀπάνω στὸ ἄλλο!...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

***

Εἰς τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς.

Διδάσκαλος.— Πῶς ὀνομάζονται οἱ διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ φαινόμενοι πόροι τῶν σωμάτων;

Μαθητής.— Αἰσθητοί.

Διδάσκαλος.— Οἱ δὲ μὴ φαινόμενοι διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Μαθητής—... Ἀναίσθητοι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στάνλεϋ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1914

Μὲ τὰς 380 σελίδας του.—Μὲ τὰς 465 εἰκόνας του.—Μὲ τὸν θαυμάσιον «Λουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον».—Μὲ τὸ ἐξοχον ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα «Ἐρβελὶν κατὰ Πλόκ».—Μὲ τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 8.*—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου 1914.

Εἰς ὅλα τἀγαπημένα παιδιά της

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

εὔχεται τριπλοῦν τὸ νέον ἔτος 1915.

Ἐπαίτα τοῦ Ὡραίου, δὲν εἶσαι ὁ μόνος ποῦ λαμβάνεις αὐτὰ τὰ δύο-τρία φυλλάδια μετὰ τὴν τακτικήν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως. Ἤσαν, βλέπεις, αἱ ἐορταὶ καὶ αἱ ἐκ τούτων ἀργίαι τοῦ τυπογραφείου. Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἐπέρασαν, θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν τακτικήν μας ἐκδοσιν καὶ θὰ λαμβάνῃς τὸ φύλλον κάθε Σάββατον διὰ νὰ μὴν «ἀγωνιᾷς»...

Νησιωτοπούλα, ἐκεῖνο τὸ γράμμα τοῦ χωριτικοῦ ἱερέως τὸ ἔλαβα εἰς καιρὸν ποῦ δὲν ἐδημοσίευα Ἐγκρίσεις Σελίδος Συνεργασίας καὶ συνεπῶς οὔτε Ἀπορρίψεις. Τὸ ἀπέρριψα ὅμως, διότι μοῦ ἐφάνη ἀκατάλληλον διὰ τὸ περιοδικόν μας. Ἡ λέξις *ἡλικία* θέλει δασεῖαν· ἑπομένως τὸ ὀρθὸν εἶνε *καθ' ἡλικίαν* καὶ ἔτσι τὸ λέγουν καὶ τὸ γράφουν οἱ γραμματισμένοι.

Χρυσολαμπίς, ἐλήφθη ἡ συνδρομή σου καθὼς καὶ τὸ ἀντίτιμον τοῦ καλλιμμάτος, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔστειλα. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Καρυοφύλλην, ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ ἔχῃ πάντα τὴν Διάπλασιν στὰ χεράκια του καὶ δὲν σὲ ἀφίνει ἡσυχην παρὰ μόνον ὅταν κοιμᾶται. Νὰ ἐπιμεληῆσαι ὅσον εἰμπορεῖς στὰ ἑλληνικά, ἀφοῦ πηγαίνῃς εἰς ρουμανικὸν σχολεῖον. Καὶ γράφε μου συχνά, διὰ νὰ συνειθίζῃς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου. *Μέλλον Ἐφευρέτα.* Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, ὅτι δὲν μοῦ ἔγραφες τόσον καιρόν, ἐπειδὴ ἤσουν... εἰς τὰς Ἀθήνας! Ἴσα-Ἴσα ποῦ ἔπρεπε νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα καὶ νὰ ἔρχεσαι μάλιστα καὶ εἰς τὸ γραφεῖον. Σέβομαι ὅμως τὴν ἀπαίτησιν αὐτὴν τῆς φιλίας. Καλὰ λοιπόν, περίμενε ἕως νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ τὸ ἀγαπημένον σου *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, διὰ νὰ μοῦ κάμετε τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν μαζὶ καὶ οἱ δύο «ὅπως σᾶς ἤνωσα». Πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σου, ὅπου μοῦ λέγεις διὰ τὰς κακουχίας τοῦ ταξειδίου σου ἐν μέσῳ χειμῶνος, ὡς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν πατρίδα του καὶ νὰ γνωρίσῃς ἀπὸ κοντὰ τὸν φίλον σου αὐτόν, διὰ νὰ παπολαύσῃς μερικὰς στιγμὰς τῆς «ὑψηλοτέρας εὐτυχίας» ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παπολαύσῃ εἰς τὸν κόσμον.

Λευτεριά 'στοὺς Σκλάβους, χαῖρα πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου. Ναί, εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμά σου καὶ ἀπὸ σήμερα θὰ σοῦ στέλλω 25 φύλλα καθ' ἑβδομάδα διὰ τοὺς ἀγοραστάς σου. Μακάρι νὰ ἐφρόντιζαν ἔτσι καὶ οἱ μισοί...

Μεγάλας τιμὰς ἔκαμαν εἰς τὸν φίλον μου *Τροπαιοῦχον Ἑλλάδα* καὶ οἱ συμμαθηταί του καὶ οἱ καθηγηταί του, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ἐπῆρε Πρῶτον Βραβεῖον εἰς τὴν Διάπλασιν Ὁ καθηγητὴς μάλιστα τῶν ἐμπορικῶν τὸν συνεγάρη δημοσίᾳ εἰς τὴν Τάξιν καὶ ἐσύστησεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητάς νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί μου. Νὰ λοιπὸν καὶ τὸ βραβεῖον... μέσον ξεσπαθώματος!

Λέον Γαμβέττα, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, καθὼς καὶ ὁ κ. Φαίδων. ὁ ὁποῖος σὲ παρακαλεῖ νὰ προσέχῃς καὶ νὰ τὸν εἰδοποιῇς. Ἰδιαιτέρως εὐχαριστήθην μὲ τὴν πληροφορίαν, ὅτι εἰς τὸ σπίτι σου ὅλοι, ἀπὸ τὸν μεγαλείτερον ὡς τὸν μικρότερον, μάγαποῦν ὅσον καὶ σύ. Δὲν γνωρίζω ἂν ἡ «Ἀνατολὴ» ἔπαυσεν, οὔτε ἂν ὁ κ. Α. Σ. (ὁ ὁποῖος μένει εἰς τὴν Σμύρνην) ἐκδίδῃ τώρα ἄλλο περιοδικόν. Γαλλικὰ σοῦ συνιστῶ τὸ «Mon Journal» καὶ τὸν «Petit Ecolier». Εἰμπορεῖς νὰπαταῦῃς εἰς τὸ ἐδῶ Διεθνὲς Βιβλιοπωλεῖον Ἐλευθερουδάκη καὶ Μπαρτ (Πλατεῖα Συντάγματος)

«Εἰς τὰς Καλάμας — μοῦ γράφει τὸ *Κάστρον τῶν Καλαμῶν.* — παρατηρεῖται μεγάλη Διαπλασομανία· μεγαλείτερα παρὰ εἰς κάθε ἄλλην πόλιν...' Ἡ Διαπλασις ἐδῶ προτιμᾶται ἀπὸ κάθε ἄλλο περιοδικόν, ὅπως καὶ τῆς ἀξίζει.» Εὐχαριστῶ πολύ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις παρατηρεῖται ἡ αὐτὴ Διαπλασομανία....

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Βασιλὶς τοῦ Βοσπόρου, Ἐξερευνητὴς τοῦ Ἀπείρου, Μέλλον Θριαμβευτής, Μαραθεὶς Ὑάκινθος, Νοσταλγοῦσα Χιωτοπούλα, Ροδοδάφνη* καὶ *Γενναιόψυχος Σπαρτιάτης.* Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω σήμερον τόπον νὰπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος (Φαίδων) μὲ παρεκάλεσε νὰ σᾶς διαβιβάσω καὶ πάλιν τὴν ἑπομένην του παράκλησιν: 'Ὀσάκις ἑλληνικός τις θίασος παίζῃ εἰς τὴν πόλιν σᾶς κανὲν ἔργον του, νὰ τὸν εἰδοποιεῖτε καὶ, εἰ δυνατόν, νὰ τοῦ στέλλετε τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως θὰ τοῦ κάμνετε μεγάλην χάριν. Διότι μερικοὶ ἑλληνικοὶ θίασοι ἔχουν τὴν... κακὴν συνήθειαν νὰ παίζουν ἔργα χωρὶς νὰποζημιώνουν τοὺς συγγραφεῖς, πληρώνοντες τὰ νόμιμα ποσοστά, καὶ ἀποκρύπτουν, ὅσον εἰμποροῦν, αὐτὰς τὰς παραστάσεις, διὰ νὰ μὴν ἔχουν ἐνοχλήσεις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ κλεμμένα σταφύλια» *τῆς Νησιωτοπούλας*, — «Φάων κατὰ Φάωνος» τῆς *Φοίβας*.—«Πρωταχρονιάτικον Δῶρον» τοῦ *Λέοντος Γαμβέττα*.—«Πρῶτα καὶ τώρα» τοῦ *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου*».—«Τὸ τόπι» τοῦ *Μέλλοντος Θριαμβευτοῦ*.—«Χωριό μου» τοῦ *Ἀιβανοκτόνου Ἠπειρώτου*.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Χριστούγεννα» (ἐλήφθησαν ἀργά).—«Ἦχος χαρᾶς» (ἀκατάληπτον).—«Ζήτω ἡ Ἑλλάς!» (ἄτεχνοι στεῖχοι).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Κοκορόμυαλος* ἀ. (Κ. Φ.) *Κλάδος Μυρσίνης*, κ. (Π. Μ.) *Λευθερὰ στοὺς Σκλάβους*, ἀ (Χ. Ν.) *Νησιώτισσα*, κ. [Μ. Β.) *Μυτιληναϊκὸν Ζιζάνιον*, κ. (Ε. Τ.) *Μπουνέτα*, κ. (Μ. Τ.) *Δέον τῆς Ὀδησσοῦ*, κ. (!!!) *Φοῦλα*, κ. (Φ. Δ.) *Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο*, ἀ (Ι. Μ.) *Ὑπερήφανη Κεφαλληνιοπούλα*, κ. (Ε. Ρ.) *Χάρις*, κ. (Πῶς;!) *Λευκὴ Νυμφαία* κ. (Κ. Φ.) *Δάφνης Κλωνάρι*, κ. (Σ. Β.) *Μυρμηδών*, ἀ. (Κ. Α.) *Ἡρωϊς τῆς Μανωλιάσας*, κ. (111.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, κ. *Φρεάντλης*, ἀ. *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου*, ἀ. *Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών*, ἀ. *Χάων*, ἀ. *Μέλλων Ἐφευρέτης*, ἀ. *Πληγωμένος Ἠπειρώτης*, ἀ. *Διάτρητος Κυανόλευκος*, ἀ. *Ἄγγελος Αὐγερινός*, ἀ. *Ἰστὸς Ἀράχνης*, κ. *Ἑλληνίς*, κ. *Ρηγολέτος*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:— τὸ *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ 1913, 11ην Νοεμβρίου, Τρικυμίαν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χάριν* (δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς περὶ τῆς εἰλικρινείας σου· εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ κάμῃς ὅ,τι εἰμπορεῖς·) *Ὑπερήφανην Κεφαλληνιοπούλαν* (βραβεῖον ἔστειλα, ἡ φωτογραφία ἐλήφθη·) *Φούλαν* (ἔστειλα· ἔ, μὰ φυσικὰ «Ἑλλὰς καὶ πόλιν Ἑλλάς!»...) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (ἐλήφθησαν. εὐχαριστῶ.) *Μερίναν Κ. Β.* (τὸ διόρθωσα· εὐχαριστῶ.) *Μιλτιάδην Σέρ.* (δεκατ.) *Κερκυραϊκὴν Αὔραν* (βραβεῖον ἔστειλα· καὶ ἀπὸ σήμερον 43 φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς· «θερμοτάτας εὐχαριστίας») *Φρεάντλην* (ἐπράτησα σημειώσιν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γλαῦκον τὸν Πατρέα* (τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου ἐνεκρίθη· ἄλλοτε τὰς λύσεις νὰ τὰς γράφῃς γωριστὰ· ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) *Μαρ. Κ. Τριαντ.* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κοκορόμυαλον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μπουνέτον* (ἐνεκρίθησαν·) *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου* (ἔχει καλῶς· ἀλλὰ μὴν ἀργῇς τόσον νὰ μοῦ γράφῃς·) *Κ. Κορ.* (ἔστειλα·) *Ἀγρυπνον Φύλακα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα στέλλω·) *Αἴσθημα τῆς Πατρίδος* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω φωτογραφίαν·) *Ἐλπιδοφόρον Κυανόλευκον* (ποῦ ἔχει τώρα ὁ ἀγοραστάς· νὰ τοὺς γιλιάσῃ!) *Νικόλαον Ντορ.* (γράφε μου κ' ἔννοια σου· εἰς ὅ,τι ἐνδιαφέρον μ' ἐρωτᾷς, θὰ σοῦ ἀπαντῶ·) *Θησέα* (κάλυμμα ἔστειλα·) *Μ. Ἀναστ.* (τί ὡραῖο γραψιματάκι! γράφε μου συχνά·) *Φάωνα, Κόρην τοῦ Βορρᾶ, Γέρον τοῦ Μοριᾶ, Σημαιοφόρον Ἕλληνα, Ἀετὸν τῆς Ἠπείρου, Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *30ὴν Δεκεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποκλεισμένοι ἕνεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἠμπόρεσαν ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὸ προνόμιον τῆς ἐκπτώσεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915 Ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγγραφόμενοι, ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἠμποροῦν ν' ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 7,) ἕκαστον ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον, (χρυσόδετον 7), καὶ τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1914 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 8) μόνον ἀντὶ δραχμῶν 4,50, (χρυσόδετ. 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΘΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ Κλήρωσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου, ἀνεβλήθη διὰ τὰ τέλη Ἰανουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου.

50. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα
Τὸ δεύτερον νησί.
Καὶ πόλις τῆς Γαλλίας
Τὸ σύνολον γνωστή.

Ἐστάλη ὑπὸ Κοραλίας Καστρίτου

51. Στοιχειόγριφος

Σ ἕνα ζῷον φορτηγὸν
Ἕνα σύμφωνο ἂν φορτώσῃς,
Σ ἕνα ὄρος ἱερὸν
Θενὰ τὸ μεταμορφώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νωητοῦ

52. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε βῆτα, βάλε φῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή,
Ἀπὸ ξένον ποταμόν,
Ἕνα ζῷον ἑρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνετικοῦ Λέοντος

53. Αἴνιγμα

Πλοῖον ἔχασε τὴν πρύμνη
Συγχρουσθὲν μὲ ἄλλο πλοῖο
Καὶ μιὰ πόλις ἐγεννήθη
Ἀπ' τὴ σύγκρουσι τῶν δύο.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἕνα Χιωτάκι

54. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* * * * = Ἀρχαία διάσημος Βασίλισσα.
* * * = Μέγας ἐπικὸς ποιητής.
* * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* = Συλλαβή.

Κάθε ἀστερίσκος εἶνε μία συλλαβή. Καὶ κατὰ τὸν ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

55 — 59. Μαγικὸς Πλανήτης

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς πλανήτου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρωμα, δάπεδον, Σιών, ὄρος, συμπαθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

60. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Σπῦρο, Λέλα, Ἀντώνη! μία γραμματικὴ σᾶς παρακαλῶ.
— Τί νὰ τὴν κάνῃς;
— Νὰ μάθω ἐκεῖνο ποῦ σᾶς εἶπα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεροῦς Νίκης

61. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ὀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα πόλιν τῆς Ἰαπωνίας:

1, Μία τῶν Χαρίτων. 2, Μέγας ζωγράφος. 3, Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους. 4, Ἑρπετόν. 5, Ὅμελος ἠθοποιῶν, μουσικῶν κτλ. 6, Μέρος τῆς οἰκίας. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Συριανάκι

62. Ἐλλιποσύμφωνον

αη – ο – ηιυ – ου – αο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου

63. Γρῖφος

αρ
αρ αρ
γλ οτ χε
αρ αρ
αρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γιγαντομάχου Ἕλληνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40.

426. Διάβολος (διά, Βόλος.)—427. Γαλαξίας (γᾶ, λᾶ, ξῖ, ἄς [h]).—428. Ποῦς-χοῦς.—429. Ὁ Κάμιλλος, ἡ κάμηλος.

430.
Σ Σ Α
Τ Α Ι
Α Τ Α
Α Λ Μ Υ Ρ Ο Σ
Μ Ρ Ρ
Ω Ο Ο
Ρ Σ Σ

431. *Ἂν καινούργιο φίλο κάνῃς, τὸν παλιὸ μὴ τὸν ξεχάσῃς.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ στίχους, ἀλλ' ἐκ δεξιῶν πρὸς τἀριστερά.)—432. Μὴ πείθεσθε διαβολαῖς —

433. *Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται* (τᾶ, κᾶ, λᾶ,-

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 *(οἱ ἑξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23)* πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 *οἱ ἑξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,* πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1914

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. *7*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

Τόμοι 9: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1914, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:
Ἄδετος φρ. *8*—Χρυσόδετος φρ. *10*.

ΦΥΛΛΗ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1914 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΕ' — 4]

Ἀγαπητοὶ φίλοι, εὐχαριστῶν ὑμᾶς διὰ τὴν ἐκλογήν μου ἐν τῇ Α' προκριματικῇ ψηφοφορίᾳ, ζητῶ καὶ αὖθις τὴν συνδρομήν σας διὰ τὴν τελικήν, βέβαιος ὢν περὶ τούτου.

Γενναιόψυχος Στρατηλάτης.

[ΙΕ' — 5]

Τί γίνεται ἡ φιλτάτη μου *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* καὶ ἡ *Μόνωσις*; Περιμένω νέα των.

Κερκυραϊκὴ Αὔρα.

[ΙΕ' — 6]

Διαθέτων 47 ψήφους, ὑποστηρίζω βουλόμενον ἱδρῦσαι σύλλογον κατόπιν συνεννοήσεώς μέ Κωνσταντῖνον Μιχαηλίδην, ρ. τ. Ἰωάννινα.

Πειρακτήριον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 24—30 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Γ. Γρέκοβιτς, Ἰω. Νικολόπουλος, Π. Ν. Παναγιώτου, Δ. Τερζάκης, Γ. Ε. Κουλουμβόκης, Α. Δ. Γαλανόπουλος, Γ. Δ. Πάτερης, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών, Βασιλικὴ Κ. Πετρουλάκου, Π. Γ. Ἀντωνόπουλος, Σστ. Μάμος, Ἀ. Κανέλλης, Ε. Γ. Βραχνός, Γ. Κολυδᾶς, Δ. Ο. Κατσάρης, Θεοδώρα Ν. Μαντζούνη, Ηλ. Βοτέας, Ν. Κοντογιάννης, Γ. Χ. Πουλάκος, Φανὴ Α. Κοκκώνη, Θ. Ν. Φραγκιᾶς, Αθ. Σ. Διακάκης, Ματωμένο Ἠλιοβάσιλεμα, Ἀντ. Σταυρόπουλος, Χαρ. Π. Τσογόπουλος, Θεοδώρα Καραβέλλου.

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΑΙΔΗΨΟΥ: Β. Δ. Ἀλεξίου.
ΑΡΧΑΝΕΣ: Ναδείρα καὶ Ἐλευθερία Ν. Κολαμβοτσάκη.
ΒΟΛΟΥ: Ἡ. Α. Ἀρβαβάνης, Νικ. Ναπ Πορφυρογένης, Μ. Ν. Πορφυρογένης, Ἀργίνη Κ. Αὐκιαρδοπούλου, Ἀνδρ. Α. Καραμεσίνης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.
ΙΘΑΚΗΣ: Νικ. Κονταρᾶτος.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Χρυσολαμπής.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Ἀστερνάδης.
ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Δ. Δ. Παλιούρας.
ΠΑΤΡΩΝ: Γλαῦκος ὁ Πατρεύς, Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Η. Γ. Κυριακόπουλος, Μαντίνα Παπαγιαννοπούλου
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Ν. Φοίφας.
ΠΥΡΓΟΥ: Ζαφ. Ν. Παπαμιχαλόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Δημ. Ν. Μωραΐτης, Νικ. Ι. Βάτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ν. Ι. Βασιλόκουλος, Γέρος τοῦ Μωρηᾶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο Ν. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΖΑΦ. Ν. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πύργῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2588